

<http://www.calcalist.co.il/local/articles/0,7340,L-3408253,00.html>

הילדות מרחוב הייאוש

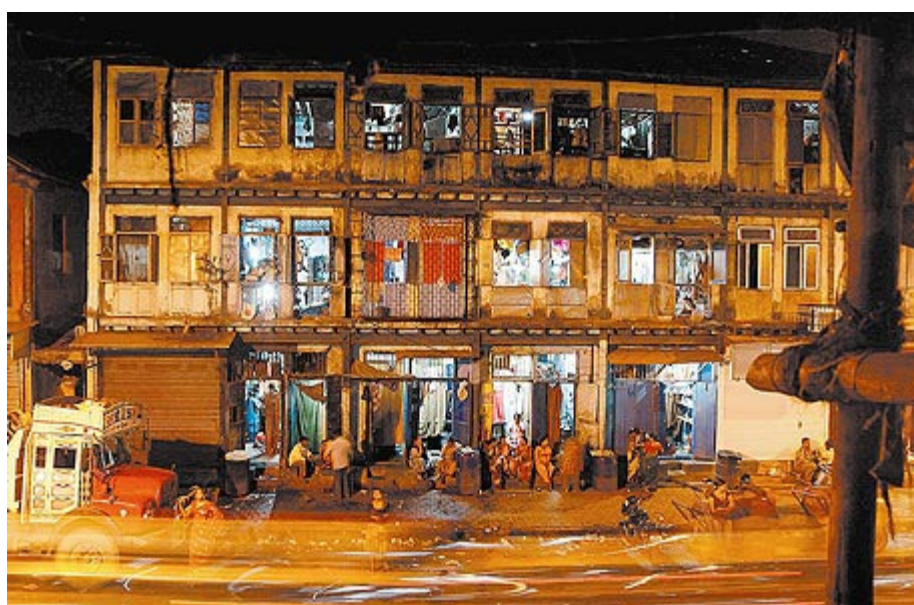
רבבות ילדות משמשות שפחות מין ב"רחוב הכלובים" של מומבאי, וחיות בתאי כלא קטנים מילדות עד מוות. פגישה מקרית עם אחת מהן גרמה לד"ר ג'יימס לויין להקדיש את חייו למלחמה בסחר בילדים, ולכתוב את הרומן הראשון שמציג את תעשיית המין העולמית מעיניה של בת 15 שחיה מאחורי הסורגים

חכים בשארה

17.06.10, 10:10

רבבות ילדות משמשות שפחות מין ב"רחוב הכלובים" של מומבאי, וחיות בתאי כלא קטנים מילדות עד מוות. פגישה מקרית עם אחת מהן גרמה לד"ר ג'יימס לויין להקדיש את חייו למלחמה בסחר בילדים, ולכתוב את הרומן הראשון שמציג את תעשיית המין העולמית מעיניה של בת 15 שחיה מאחורי הסורגים

העגור הוא עוף מרשים ביופיו ובמזגו. מטבעו הוא עומד תמיד במים רדודים, יציב בזרמים המתחלפים. הוא ניצב שם דומם כאבן, לוטש עיניו במים בהמתנה. כשהוא מבחין בדג מתקרב, הוא נועץ בחטף את מקורו במים ובוולע אותו. תחילה, הוא מרפה את צווארו ומרשה לדג לפרסם בתוך לועו. לכאורה, מחווה אחרונה לפני המוות. למעשה, הוא משתמש בתנועות הדג כדי להובילו מגרונו לקיבתו. התהליך כולו נמשך כשנייה. העגורים נשארים אותו הדבר, בכל מקום ובכל אקלים. הם גורם קבוע בסביבה. אולי זו הסיבה שלמילה "עגור" ("בנדהורה") יש בהינדי שתי משמעויות. המשמעות הרווחת האחרת היא "זונה".

"ילדות קטנות אינן עגורים", מוחה באטוק ראמסדין, "בנדהורה" בת 15. "הן לעולם אינן עומדות דוממות; כשיורד גשם הן רצות החוצה. גם אני לא יכולתי להישאר קבועה במקומי, אבל החלון שלי היה חסום בסורגים ודלתי נעולה במנעול." באטוק ראמסדין ההודית היא דמות בדיונית, גיבורת הרומן "המחברת הכחולה" שיצא בארצות הברית בקיץ שעבר ותורגם באחרונה לעברית בהוצאת מטר. אך סיפורה של באטוק אינו בדיוני.

מחבר הרומן, גיימס לוי, אינו סופר. הוא רופא בריטי שעבד ב-2002 בהודו, בסמוך למרכז הזנות הגדול במומבאי, ומאז ביקר שם עשרות פעמים, עד שיום אחד נטל חופשה בת שבועיים מעבודתו, ובמהלכה כתב רומן המבוסס על סיפורים אמיתיים שנתקל בהם. "הסיפור של באטוק הוא סיפור אמיתי שקורה ברגעים אלה ל-10 מיליון ילדים", הוא אומר ל"מוסף כלכליסט" בראיון טלפוני ממניסוטה, ארצות הברית. "אבל זה גם סיפור שאפשר לשים לו סוף. אנחנו יכולים לעזור להם."

מרכז ציפורי הדרור

ד"ר גיימס לוי (46) הוא מומחה לתזונת ילדים במרפאת "מאיו קליניק" האמריקאית, שהיא המוסד הרפואי ללא כוונת רווח הגדול בעולם. ב-1996 הוא פרסם מאמרים על השמנת יתר בקרב ילדים בעולם המתועש ובתחילת העשור עבר לעסוק בקיצון האחר - תת-תזונה בקרב ילדים בעולם השלישי. הוא בילה שנתיים בסין ובאפריקה, ביקר במאות סדנאות יזע, ופרסם מאמרים ששימשו ארגוני סיוע הומניטרי ברחבי העולם.

מתוך הספר **אבא קרא: באטוק, זאת אשמת! מתוך הספר: "אדון גאהיל תחב מעטפה שמנה לידו המתוחה של אבא, ואני ראיתי הבעה מוכרת חולפת לרגע על פניו. זיהיתי אותה מיד מהביקור שלנו אצל הרופא, שאותו בדה כדי להסתיר מאמא את "בת דודו" בעלת ניחוח הלבנדר: תיעוב עצמי אפוף תאוה חכים בשארה לכתבה המלאה**

ב-2002 הזמין אותו ארגון הבריאות העולמי לערוך מחקר דומה בהודו.

"כך הגעתי לרחוב הכלובים", הוא מספר ל"מוסף כלכליסט". "בהתחלה הוא נראה כמו עוד רחוב סואן. מכוניות צופרות, עגלות, אוטובוסים, לכלוך. במבט השני ראיתי את הכלובים. אלה שתי שורות ארוכות של חדרוני בטון, משני צדי הכביש, לכל אורך הרחוב. כל החדרונים, כלובי עבדים יהיה שם מתאים יותר, סגורים בסורגי פלדה כחולים. ולפניהם עמדו הנשים. מאות נשים, אלפים, וגם ילדות, לבושות בסארי בצבעים צעקניים. כולן מסורסרות לאור היום. התחלתי להסתובב ברחוב. כשהצצתי לכלובים הוכיתי בהלם שלא חוויתי מימיי. חדר של 15 מטר רבוע, שבו גרות חמש נשים בצפיפות נוראה ובצחנה. מתחת לכל אחת מחמש המיטות יש גומחה שבה ילדי הזונות

ישנים, ומשם הם רואים את אמהותיהם מקבלות לקוחות. עבדתי בהרבה אזורי מצוקה, אבל המראות האלה הכניסו אותי להלם.

"בקצה הרחוב עמד אוהל רחב, שממנו בקע בכי של תינוקות. אלה התינוקות שילדו הזונות. התינוקות לא נמצאים שם מטוב לבם של הסרסורים, אלא מושכרים על בסיס יומי לקבצני רחוב תמורת 15 רופי (כשקל וחצי) ביום. תינוקות עם מומים מושכרים במחירים גבוהים יותר. קבצנות עם תינוק בוכה בין הידיים היא הרבה יותר אפקטיבית. יש שם מיניקות, ומנחים אותן לא לפטם את התינוקות, כדי שלא יראו בריאים מדי", מספר לוי.

צילום: אי פי אי

זונות ממין זכר ברחוב פוקלנד. תנאי מגורים מזעזעים

שמו הרשמי של הרחוב הוא רחוב פוקלנד (Falkland), זכר לאימפריאליזם הבריטי. הוא היה הארוך ברחובות הקאמאט'יפור, "רובע החלונות האדומים" שפעל במומבאי במאה ה-19. פרוצות מאירופה ומיפן סיפקו שם "שירותי התרגעות" לחיילים הבריטים, והשתלטו על הרחוב לאחר שהבריטים עזבו. מאז, גברים מכל המעמדות והגילאים, ובהם תיירים רבים, מספקים שם את צורכיהם המיניים עם נשים, גברים וקטינים, 24 שעות ביממה. רחוב פוקלנד זכה לפרסום עולמי ב-1981, כשהצלמת האמריקאית מארי אלן מארק תיעדה אותו בספר "Falkland Road" אולם מאז, פרט לעליית מספר אזכוריו במדריכי תיירים, דבר לא השתנה בו.

לוי מספר שכאשר צעד במעלה הרחוב, בחזרה מאוהל התינוקות, צדה את עינו ילדה אחת. הילדה נראתה כבת 15, בסארי ורוד עם שוליים צבעוניים, נשענה בגבה על אחד הכלובים וכתבה במחברת כחולה. "העובדה שהיא כתבה לא התיישבה לי בראש. חשבתני לעצמי, בכל העולם אתה שומע את הקלישאה שחינוך הוא הפתרון, ואז אתה בא ורואה נערה שיודעת קרוא וכתוב משועבדת ברחוב

הזה. שילמתי למישהו ברחוב שימש לי מתורגמן וניגשתי אליה. ביקשתי להביט במחברת. היא היתה מופתעת, אבל שתקה ונתנה לי אותה. כשמבטינו הצטלבו, הרגשתי עוצמה אדירה בעיניים החומות שלה. המבט שלה היכה בי כמו פטיש. עדיין הייתי מטולטל ממה שראיתי קודם, ופתאום מצאתי עוצמות כאלה במבט שלה, כזה כוח עמידה והישרדות", הוא אומר.

המתורגמן של לוי לא הצליח להבין את הכתוב במחברת, ואמר כי זהו ניב הודי זר. לוי החזיר את המחברת לילדה ונפרד ממנה. "הייתי איתה בקשר פחות מדקה, אבל מבטה נשאר איתי. היא גרמה לי להבין שאני חייב לדעת מה קורה ברחוב הזה. "לוי החל לעבוד בהתנדבות ב"מרכז הדרורים, (Sparrow Center) "מרפאה שבה ארגוני סיוע טיפלו בילדים שחולצו מהרחוב, לאחר שנמכרו בו לזנות או גרוע מכך - נולדו בו וגדלו לחיי זנות. בעזרת מתורגמנים הוא ראיין שם עשרות ילדים". וגם אחרי שעזבתי את הודו, הבנתי שאני לא יכול לעזוב את הילדים מרחוב פוקלנד. ברגע שחזרתי לארצות הברית ישבתי וכתבתי את הספר הזה במשך 58 ימים רצופים". לדבריו, אף הוצאה לא קיבלה את כתב היד המקורי, והוא השאיר אותו במגירה. רק ב־2009 הוא הציג אותו בפני הוצאת ראנדום האוס, שפרסמה את הספר". בשנים האלה חזרתי להודו יותר מעשר פעמים", הוא מספר. הספר "המחברת הכחולה", הכתוב כיומנה של ילדה בת 15, זכה לביקורות משבחות, שהתפעלו מיכולתו של לוי לרקום סיפור כה מטלטל על סמך ניסיון כה קצר.

כתבת את הספר בחודשיים?

"כן. וזה הרומן הראשון שלי. גיליתי שהייתי צריך רק להתוודע לאותה ילדה קטנה."

ואיך איש מדע מערבי מצליח ברומן הראשון שלו לזעוק את כאבה של בת 15 מהודו?

"כי היא אמיתית בשבילי. אני מרגיש שזו קריאת הקרב שלה."

[גן עדן של יחסים הישראליים מעדיפים את תאילנד עם תיירי המין בתאילנד נמנים מדי שנה גם אלפי גברים ישראליים חכים בשארה, 2 תגובות לכתבה המלאה](#)

הממשלות רק מדברות

באטוק לא הבינה בגיל תשע למה אביה התעקש לקחת אותה למומבאי, מרחק שעות מכפר הולדתה, בשביל בדיקת רופא פשוטה. היא כלל לא הרגישה חולה, אבל שמחה לצאת לטיול. מוזרה עוד יותר היתה מסיבת הפרידה שמשפחתה ערכה לה לפני הנסיעה. איש לא חייך במסיבה. היא חשבה שאולי היא עומדת למות. היא לא ידעה שבמומבאי אביה ימכור אותה ויפרד ממנה לעולם.

באטוק הבדיונית היא ילדה חכמה שמסרבת להיכנע. היא בונה לעצמה עולם דמיוני, ובורחת אליו דרך כתיבה ביומנה. בעולם הזה, סקס עם גברים מיוזעים הוא "עשיית דובשניות". הכלוב הוא

ה"ממלכה" שלה, והלקוחות מזילי הריר הם נתיניה. דעתה לא נטרפה עליה. היא יודעת שגברים משלמים כסף כדי לדחוק את ה"בהונאס" שלהם אל תוך גופה. 100 רופיות תמורת ה"ארנבון", 200 תמורת "החור החום". היא יודעת שה"ממלכה" היא כלוב בגודל תא שירותים. היא יודעת שמאכילים אותה רק כדי לשמור על שדיה מלאים ועל ישבנה עגלגל. חברה היחיד הוא פוניט, זונה ממין זכר שעובד בכלוב הסמוך אליה. לפוניט יש קימורים נשיים שמושכים לקוחות רבים. אבל התבגרותו מעלה בו סימני גבריות שמדאיגים את בעליו. הם מחליטים לסרס אותו כדי לשמור על רווחיותו. השניים נפרדים כשבאטוק נשלחת ל"סדנת משמעת" בבית יתומים, שם מכים אותה ואונסים אותה בברוטליות. אורה המלכותי כבה, אבל היא שורדת, כי, לדבריה, קל למות אחרי הפעם הראשונה.

גימס לוי עם נערה ב"מרכז הדרורים" שמחלץ נערות מזנות

העולם זקוק לקריאת הקרב של באטוק. לפי סוכנות האו"ם למניעת פשיעה (UNODC) סחר בקטינים למטרות ניצול מיני הוא כיום תעשיית הפשע המתפתחת בעולם: מדי שנה מתווספים למעגל הזנות 1.2 מיליון ילדים שגילם הממוצע 12, וכל עובד מין חמישי בעולם כיום הוא קטין. להערכת האו"ם, הסחר בקטינים מגלגל כ-11 מיליארד דולר בשנה - סדר הגודל של הכנסות חברת טבע ב-2008 - והסחר בבני אדם בכלל, המגלגל לא פחות מ-32 מיליארד דולר בשנה, הוא ענף הפשיעה השלישי ברווחיותו בעולם אחרי סחר בסמים וסחר בנשק. "אבל זה רק קצה הקרחון", אומר לוי. "זה עסק חשאי וערמומי, עם שוחד בסכומים אדירים, וכנראה ההיקף האמיתי לפחות כפול מהידוע."

הסחר בקטינים קיים כנראה מאז שקיימת הזנות, אך הוא החל לחלחל לתודעה רק בשלהי המאה ה-19, כשתחקיר בעיתון הלונדוני "Pall Mall Gazette" חשף ב-1885 כי פושעים חוטפים ילדות ומוכרים אותן לבתי בושת בעיר. החשיפה זעזעה את אנגליה, ובעקבותיה העלה הפרלמנט הבריטי את גיל ההסכמה ליחסי מין מ-13 ל-16. גם בארצות הברית החלו לדבר על התופעה, שכונתה אז "העבדות הלבנה". ההתייחסות הרשמית הראשונה של ארגון בינלאומי באה בשנת 1956,

כשלאמנת האו"ם נגד עבדות הוכנס סעיף איסור על סחר בילדים למטרות עבודה או זנות. ב-1989 אישרו חברות האו"ם, למעט סומליה וארה"ב, את אמנת זכויות הילד הבינלאומית, שסעיף 34 בה דורש הגנה על ילדים מניצול מיני. ארה"ב חתמה על האמנה רק בשנת 2000, אז החל לראשונה מעקב רציף אחר התופעה.

כעבור עשור, הנושא כבר מתוחקר ומנותח. נחשף כי מסלולי הסחר נעים לרוב מדרום לצפון וממזרח למערב. דרום אמריקה "מייצאת" ילדים לצפון אמריקה ולאירופה. רוסיה מייצאת ילדים למדינות הבלטיות ולמערב אירופה. ילדים מקמבודיה ומווייטנאם מוברחים לתאילנד. ילדים מתאילנד מוברחים לאוסטרליה. ילדים מנפאל מוברחים להודו, ומהודו וצפון אפריקה למזרח התיכון. גם הסחר התוך-מדינתי בקטינים נרחב, בעיקר באסיה ובדרום אמריקה.

צילום: אי פי אי

זונה ממין זכר. הודו היא "אלופת" הזנות לילדים

הודו מחזיקה בתואר המפוקפק של אלופת זנות הילדים, ECPAT. ארגון גג בינלאומי לעמותות שנלחמות בתופעה, מעריך ש-1.2 מיליון מבין 3 מיליון המועסקים בתעשיית הזנות בהודו הם ילדים. מומבאי, בירת הסחר והתרבות של הודו והעיר השנייה בצפיפותה בעולם, מכונה גם "בירת הזנות של אסיה". לפי נתונים שנאספו ב-2006, בעיר מועסקות כ-150 אלף זונות, ש-90% מהן החלו בעיסוקן לפני גיל 18. ברחוב הכלובים ובסמטאות שסביבו מועסקות כ-75 אלף זונות, ומספרן עולה מדי חודש. לפי מידע שהודלף בעבר מהמשרד לביטחון פנים בהודו, כ-100 מיליון איש מרוויחים, בדרך זו או אחרת, מניצול הילדים.

הודו זוכה לביקורת בינלאומית על אוזלת היד שלה בטיפול בתופעה. המדינה, שרבים רואים אותה כמעצמה העולה הבאה אחרי סין, חוקקה חוקים נגד סחר בילדים ב-1956 וב-1986. החוק

ההודי אמנם מתיר מכירת שירותי מין, אך אוסר להפעיל בתי בושת ולשדל לזנות. ב-1985 הודיעה ממשלת הודו על פתיחת משרד "לענייני נשים וילדים", ברם, לפי דו"ח הסחר בבני אדם של מחלקת המדינה האמריקאית משנת 2009 היא מעולם לא פעלה מעבר להצהרות. ב-2005 נעצרו במומבאי רק 13 חשודים בסחר בבני אדם. ב-2008 הוגשו בהודו רק עשרה כתבי אישום בנושא. ובשני המקרים איש לא הורשע. אך גם ארצות הברית הסתפקה בתגובה הצהרתית בלבד. תגובתה התבטאה בשורות הקצרות שהודפסו בדו"ח מחלקת המדינה: "ממשלות הודו לא הוכיחו נכונות להילחם בתופעה. הודו עדיין משמשת מוקד לסחר בקטינים."

למחלקת המדינה האמריקאית יש סיבה לשמור על פרופיל נמוך. ארצות הברית סובלת גם היא ממכת סחר בקטינים; מספר הקטינים שעוסקים שם בזנות ובפורנוגרפיה עומד לפי ארגון ECPAT על 600 אלף. בישראל, דרך אגב, המשטרה אינה מחזיקה בנתונים עדכניים על סחר בבני אדם. ב-2006 העריך ארגון עלם שלפחות אלף בני נוער ישראלים מועסקים בזנות - ושרבים מהם גרים בבתי הוריהם, באזורי מצוקה. בסך הכל, אף מדינה בעולם אינה משקיעה מאמצים בלחימה בזנות הקטינים ובסחר בבני אדם. ענף הפשע העולמי הזה הוליד ב-2008 רק 312 כתבי אישום ברחבי העולם, ורק 104 הרשעות.

כמה "עלתה" באטוק? איזה סכום גורם להורים, בהודו למשל, למכור את בתם לזנות?

"לרוב זה תשלום חד-פעמי של בין 9,000 רופי ל-35 אלף רופי, שהם 800-200 דולר. המחיר עולה ככל שהנערה צעירה יותר ויפה יותר. גם בתולין מוסיפים למחיר. פליטים וילדים נטושים הם סחורה מבוקשת, בגלל המחיר הזול. בילוי עם קטין או קטינה, דרך אגב, עולה בהודו 200 רופי, כחמישה דולרים. המחירים האלה הם מה שהפכו מדינות באסיה, כגון תאילנד, ליעד של תיירות מין וליצואניות של קטינים", אומר לוין.

לפי דו"חות האו"ם, 60% מהמורשעים בסחר בילדים היו נשים.

"כן. אלה ה'מאדאם'. רובן היו זונות בילדותן. המעבר לצד המנצל הוא 'מסלול הקידום' בתחום הזה."

ברומן של לוין מיוצגות המאדאם בדמותה של מאמאקי ברילה, אשה מאיימת וגדולת ממדים המוכרת את באטוק בשנית, הפעם כדי להכשיר בן עשירים לקיום יחסי מין לקראת נישואיו. "אני הייתי הקורבן והיא היתה הרודף", מספרת עליה באטוק, "אף אחת משתינו לא בחרה את דרכה, ובחיים אחרים התפקידים היו עשויים להתהפך."

"הילדים יביאו את הפתרון"

מאז פרסום "המחברת הכחולה", לויין מקדיש את מרב זמנו לפעילות נגד זנות ילדים. הוא הקים את The Batuk Foundation שמשקמת קטינים שהועסקו בזנות במומבאי. הוא מעביר לקרן מחצית מתמלוגי מכירת הספר בבריטניה.

מה אפשר לעשות נגד התופעה? איזו פעולה אני יכול לעשות עכשיו?

"ראשית, צריך לבסס את הנורמה שהעסקת ילדים בזנות פסולה מוסרית. בהרבה מקומות זה עוד לא מובן מאליו. בנוסף, יש להגביר את הסיוע הרפואי למנוצלים בזנות, להרחיב את מפעלי השיקום, ללחוץ על ממשלות, שיהדקו את הפיקוח בגבולות."

אתה באמת מאמין שתרומות ולחץ פוליטי יעזרו?

"לא ממש. אבל אני מאמין בילדים. ב'מרכז הדרורים' במומבאי ראיתי נסים, ראיתי ילדים שחילצו את אמהותיהם מזנות. אם מעצימים את הילדים האלה, הם יהיו אלה שיביאו את הפתרון."

הודו היא הדמוקרטיה הגדולה בעולם, והכלכלה שלה פורחת. איך אתה מסביר את אוזלת ידה?

"אני חייב להיות זהיר בתשובתי. הודו אינה עושה מספיק, אבל גם הזדעזעות מתנשאת לא תועיל. זוהי תופעה שהעולם כולו אחראי לפתרונה. אנחנו צריכים גם לדרוש ממשלת הודו צעדים מעשיים, וגם לצאת למצוא את הילדים האלה, ולהציל אותם."

יצא לך להתקל שוב בנערה עם המחברת הכחולה, זאת שהפגישה איתה שימשה השראה להכל?

"לא."